

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924.-ΕΤΟΣ 6^{ον} ΑΡ. 276

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΜΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΗΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΗΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ	δρ. 50.—	Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Φρ. 50.—	Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δολ. 4.—	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	Λ φ. 1.—	Σελ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἄλλης
γραφίας: 30 λεπτά ἢ ἄλλοι δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ δημοτικὰ καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΟΝΜΑΡΤΗ

ΥΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Δεσποινίς Μ. V., Στόν ύλισμό δίν ύπάρχει έρωσ; Είναι τάχα άνάγκη να λυθή κανει; από αισθηματικότητα για να μπορείς να έσπειρής με όλην την σημασίαν της λέξεως; Όλοι, φίλη δεσποινίς, γενόμεθα με κάποιο αίσθημα ή έρωσ, τώ όποιοι καλλιεργούμε και καταπύγουμε αναλόγως της ιδιοσυγκρασίας μας και του κοινωνικού περιβάλλοντος. Σήμερόν άισθημα αυτό συνήθως κηποπνίγεται. Καί τότε άρχίζει ή βασιλεία του ύλισμού, ό όποιος σήμερα κτήνη-τησεν ό άπαραίτητος συντελεστής της ζωής, ό όποιος μάς προσφύλασσει από τας παρεξηγήσεις από τας όποιους ή ζωή είναι σήμερα γεμάτη. Ό ύλισμός είναι και αυτός ένα άναγκαίον κακόν, Προκειμένου δέ περί έρωτος τόν θεορόν άπαραίτητον άκροβός για τό μάλον τού έρωτος.

Χωρίς την ύλιστική συνείδησιν ό έρωσ παραμένει ένα καλή παραινέσι, μά άμαθό-ριστος έννοια, ένα άποκομμάτι τών άδικημένων ύψιστων, ή όποιος τόν κέρνουσ ός ό ειρον έπειδή δίν έχουν την όδύνην, δέν έχουν τά προσόντα να τόν κέρνουσ ό; πραγματικότητα. Έρωσ λοιπόν χωρίς τόν ύλισμόν είναι ένα μηράνημα χωρίς μάτηρ. Πιστεύεται μόνον τόν ύλισμόν έρωτα. Ό άλλος είναι μά κομφοδία του κητολήν πάντα εις βόμος τών ήθοποιών. ΚΟΜΕΨ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Έκ παραδρομής άνεγράφη εις τό προηγούμενον φύλλον ότι τό γραφίσι του Άρχισυντάκτου μεταφέρθησιν εις την όδον Ρόμβης. Έπρόκειτο περί τών γραφείων του Άρχισυντάκτου τών Τετογραφείων μας.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ελήφθησαν έπιστολήν έπ' ένόματι Βαββικίαν, Τραγκαβίλ, Μαρίκας, Φώτου Χαροάγγελου, Έβελίνας, Μνηστή; του Πόνου, Μυρωμένον Άφρογιάκο, Πιριεταϊώδους Σιάς, Φούλας, Μασοφί, Κλαροφί, Σελάβας του Πόνου, Έλλάης, Α. Παπαδοπούλου, Νίνας Μελαχροινού, Μπαγιανίνας, Lydia, Αδής; Μαργαρίτη, Μισιγίνας, Έλλάς Γεωργίου, J., Ρύδου Σταματού, Μνηστής του Πόνου.

ΣΕΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ

ΓΙΟΡΤΑΖΗ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!

Άφιστομένο στην Ειρήνη Κ... Ό όρισόλουσιν μαγικάν την αγωγήν έβρα σήμερα πεσό χαρούμενά, παιδι γελοσά, Σεις μουραμένα λούλουδα, κείνα και ρόδα του Μαγιου, σκορπίτες άφωνα ή δολύλυκα, τά παρθένα μύρα σας... Η Άγάπη μου γιορτάζει! Και σεις αύρες ζεφύρον διάδούσας πετάτες γλακά γλακά κοντά της και χαϊδεύοντες σιγαλά τά έλξάνθησ μαλλάρια της, ψιδυρίσες της δλόδοτες εύχες, πού της στέλνει ή ψυχή, πού πανοτεινά την λατρεύει. Φ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1896

Εγκρίνονται: Δάμος, Άνθούλα, Άντινιά, Άετός της Ρουμείας, Μπίς υδάν, Μελαγχολική παιδί ύλο, Vity, Γρίπη, Γιούλης Άνθης, Θαλοσοσπούλι, Όρηγίλα, Πλατωνικός Έρωσ, Στέφανος Χάρης, Τίτιλα, Φωχόπαυδο, Φιλόστρατος, Χρυσόμαλλον όέρως.

ΤΟ ΡΟΣΤΕ ΡΕΣΤΑΝΤΕ ΙΝΕ ΣΦΑΙΡΑΣ

Ένοικίας κάθε θυρίδος 80 δραχ. τό χρόνο

Ένοικίας: Έβελίνα θεός 49.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

23 την γέροντα Παντεστημόν. Δέν είναι δημοσιεύσιμη. Σ. Π. Λούκας. Έμειτρον τά στοιχίση δρ. 75 πεζών 60. Ελήφθη έξάφνης Μαίγης Κερδούκου. Ν. Diaporoulos. Zoseta. Έχούσθησαν Σ. Νικολάου δρ. 7. Λέτες γαλλ. δρ. 10. Ένεγράφησιν συνδρομηταί Α. Χαδός, Γ. Δ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΚΗΔΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

ΓΙΑΝΑΜΗ ΦΩΝΑΖΗ Η ΣΥΖΥΓΟΣ

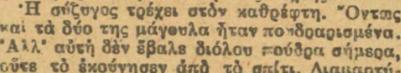
Ό σύζυγος καταπέσει σπία του -ούτε άρνά ούτε κοφίς στή 3 μετά τά μεσάνυχτα. Εκείνο τό κωπηλαμένο τό κουαντρώ δέν κούβεται όπωσ; και ό βήχας. Μορτίς από δώ κ' έκει κάτω. Η σύζυγος, για μία στιγμή, σκέπεται: -Κουαντρώ μορτίς ό έρίφης. Με γυναίκασ θά ήταν. Και τού άρχεται: -Άδινάτω, πει, άνασθητε, γι' αυτό λοιπόν άγωνίσθησ όσ ότου με πάρησ; Για να με κηιδώθησ έδω μέσα και να τηγανίς έσύ να ξενοχτεί με φίλους και με γυναικας; Άχ! τά νεύρα μου! Αφού φύγω, θά δειμορτηρήθω, θά πέσω από τό παράθυρο, θά σέ πνίξω. Τέρας. Έβελίνα μου, σέ βεβαίω πως εστέ δέν θά ξαναγίης. Από αύριο... Έλάτε τώρα... πώς ένα φίλ... Σεθώμως λοιπόν... Έβελίνα μου. -Φύγ' από δώ... Τολμήσ να με χαϊδέψης κίδως Φαίνας πώσ δέν κατάστρες την φιλενάδα σου να σέ ήσυχάση με έσπες σ'έναν τώρα. Μά όχι, κίρις, όχι! Αφού αύριο έξω τί θ'άκάμω κ'έγώ. Έν πρώτοις θά πάρω τό κρεβάτι μου από δώ μέσα. Αφίσης τά χάρδια λοιπόν... Αυτό μάς έλειπε τώρα να μου χαϊδέης τά μάγουλα με τά βραμύχρά σου. Αφίσης ό σύζυγος προσλαμβάνει ένα ύρος ύπεράτης καταλήξεως και παρατηρεί άδιάνοκας τά μάγουλα τη; γυναικας του. -Δικτιολόγησν λοιπόν, κίρις. Ό σύζυγος άλλως, πάλιν ύρος. Η κατά-πληξίς του μεταβάλλεται εις θυμόν. -Κυρία... -Πώς είπατε; -Έβελίνα, έσύ είσ' ή έννοχη... -Θεέ μου, τί άνάθεμα... -Ναι, ναί... Καλά, έγώ ξενήτω... έπί τέλους εκμαί άνδρας... έχω φίλους, ύποχρεώσεις... Έσύ όμως;... -Τρελλάθησ; -Τά κωταλαβάνω όλα. Έβελίνα πού έγύριζες άπόψ; -Έγώ; -Μάλιστ. τά πουδραρισμένα μάγουλά σου σά έννοχοποιούν. Κύνταξ στόν καθέπτη. Ό όρισ-σας. Η γυναίκα μου ζενήχτη. Η σύζυγος τρέχει στόν καθέπτη. Όγκος και τά δύο της μάγουλα ήταν πο-υδραρισμένα. Αλλ' αυτή δέν έβαλε διόλου πούδρα σήμερα, ούτε τό ένκόνησιν από τό σπία. Διαμαρτύρεται πώσ δέν έξέρις τίποτε, πώσ δέν είδε τίποτε, πώσ δέν άνωσε τίποτε Βεβαίω, όρμίζεται, φωνάζει, κενάει τά πόδια της: Τι τό θελοσό δασκ! Τά μάγουλά της τά πουδραρισμένα τά όμοιοχούδν όλα. Έπί τέλους αναγκάζεται να ζητήση ευγενήμην από τόν άπερρητη και πάραυτ ή κομηθί. Την άλλη μέρα οι φίλοι του συζύγου τόν ρώτησαν: -Πώς τά πάρασες με τί γυναίκα σου; -Τήν έβαλα στή θέσι της μία χαρά. Μου ζήτησε και συγγαμην. Τώρα είμαι βίβιος όσ άναγαργήσω δέν θά μου ξανακάνη παρατήρησιν. -Α, μ' αυτό καταντάει άπίστευτον. Την έμάγαψες; -Αιόλου. Άπλούστατα, κροσέ την χαϊδέψω ειχα αλοιφίς την παλάμη μου με πούδρη! Κατολοβαίνετε τώρα πώσ κητορθησιν να την έλεγεχοπήσ ότι είναι κ' αυτό μία γυρ στρα και μάλιστ εν άγνοία του συζύγου της. Μ. ΣΤΗΡΙΣΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

Στήν ποδιά σου Πριν τά βγάλης την ποδιά σου, πριν τά δώ τά μεγαλώσας, ειχε τάς τήν καρδιά σου στήν άγάπη μου να δώσης. Και ερωτώσας τά φίλά σου, έλεγεσ και τ' όνειρό σου με έλεγε στή γενοιά σου φανερό τό μυστικό σου. Πέρασε καιρός, μικρή μου, την ποδιά τήν ειχεσ βγάλεσ και δέν μοιάζεισ για δική μου; είσαι σή ή ΑΓ-ά; άλλη; Τώρα πάλι, όμορφούλα, ξαναβάζεις την ποδιά σου, θίς να φαίνεσαι μισοουλή ή σ' άρέσσουν τά παλιά σου; (Μετάξ του Άριστάου) Στάθης Λούκας

Τό φώς της καρδιάς.

Μέσα στό τραλλό τρεμόσφουμα τών άστέρων να πρώτη φορά άνείκρουσα τό μάτια σου. Τήν ώρα έξελιγη ή παιγνιόδρα ή θάλασσα άφινε στά διάφανα νερά της να καθορμίζεσαι μέσα ό όρανόσ με τά φωσικά του τ' άστέρια. Και ή ίδια ή θάλασσα πού γίνεται τόσο άγρια μέσ'της σκοτεινής τυχεές, όταν τά όνειρα με ζήνα ενσταύουσε τή γλαζύτια άφρια του όρανού, έξελιγη ή βραδύ έφρεβέ μέσα της κάτω τό θετό, τό ένστατικό. Έτσι σέ έμένα ή καρδιά μου αυτή τή καλοκαιριτική βραδιά φοιτισίης από τό φώς τών ματιών σου. Και όσοι διαβάζεσ με βλέπανε την ώρα έξελιγη μακαρίθανε την άνεπίκτη εύτυχία μου. Μά άλλοι πάλι, στοχαστικοί, περνούσαν από μπροστά μου και μουτόκος τό κεφάλι σκεπτιμα έθλαγαν σιά σιά. -Άραγσ όπώτα τά ζηλιότρια σύννεφα θ' άφήσουν, δυστυχίμενε, τό φώς τών ματιών της γι' σέ φωτίσει;... (Μετάξ του Άριστάου) Παν. Κομηθός

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Εις τό θέατρον Κοτοπούλη, παίεται μετά μεγάλης επιτυχίας ή εσκάρδιονη κωμωδία 'Η Ίσπανικα μοιγία, Προσεχώς αναβιβείται νέον έρχον του κ. Σπανιδίου ή 'Καρομύθιος, τό όποιον έθρησασεν όμοιος επιτυχίας ει; την Άλεξάνδρην. Η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, έμφανισομένη, τό πρώτον εφρτος εις τό θέατρον, θά ύποδυθί τόν κωμικόην και άλλόθωρον ήρωα του νέου έρχου. Τήν προσοχή Δευτέρα εις τό θέατρο 'Αλάμπα δέδοται ή πρώτη της νέας 'Οπερέτας του κ. Χατζηπροστούδου 'Η Γυναίκα του Δρόμου. Η Κυρία καμα έρα ή όποια από ήμερών παίεται εις της Κυβίλης, είναι μία κωμωδία, πού με πρωταγωνιστριαν τη κ. Μεράνα Θε.χόρη, συγκεντρώνει κάθε βράδει άριστά κέσμο στό θέατρο.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΙΔΕΙΕΣ

Κρυμμένος στήν κορυφή τό Τούτς είός μία μέρα την ξανθή νιαντα του με τό κουκάμμο, να κάθεται, γεμής στά γόνατα του σοβαρόν μαμαπά του. Και ρώτη-σ άμωσ; -Μά γιατί ειχεσ τή Φρόιλ ή στά γόνατά σου; Και ό Μαμαπά, άτόροχο, -Τοτό ειχεσ λεπθυμώση ή ντονά σου... Τήν άλλη μέρα τρεχει ό μικρός προς τόν Μπαρπά, σάν γύριζε τό βράδυ: -Μπαρπά, έλ ποτόμιοσ ή μαμαπά στά γόνατα του κύριου Παλάδη! Μ. ΠΑΡΑΞΕΝ'Σ

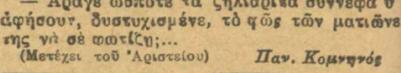
ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

Στήν ποδιά σου

Πριν τά βγάλης την ποδιά σου, πριν τά δώ τά μεγαλώσας, ειχε τάς τήν καρδιά σου στήν άγάπη μου να δώσης. Και ερωτώσας τά φίλά σου, έλεγεσ και τ' όνειρό σου με έλεγε στή γενοιά σου φανερό τό μυστικό σου. Πέρασε καιρός, μικρή μου, την ποδιά τήν ειχεσ βγάλεσ και δέν μοιάζεισ για δική μου; είσαι σή ή ΑΓ-ά; άλλη; Τώρα πάλι, όμορφούλα, ξαναβάζεις την ποδιά σου, θίς να φαίνεσαι μισοουλή ή σ' άρέσσουν τά παλιά σου; (Μετάξ του Άριστάου) Στάθης Λούκας

Τό φώς της καρδιάς.

Μέσα στό τραλλό τρεμόσφουμα τών άστέρων να πρώτη φορά άνείκρουσα τό μάτια σου. Τήν ώρα έξελιγη ή παιγνιόδρα ή θάλασσα άφινε στά διάφανα νερά της να καθορμίζεσαι μέσα ό όρανόσ με τά φωσικά του τ' άστέρια. Και ή ίδια ή θάλασσα πού γίνεται τόσο άγρια μέσ'της σκοτεινής τυχεές, όταν τά όνειρα με ζήνα ενσταύουσε τή γλαζύτια άφρια του όρανού, έξελιγη ή βραδύ έφρεβέ μέσα της κάτω τό θετό, τό ένστατικό. Έτσι σέ έμένα ή καρδιά μου αυτή τή καλοκαιριτική βραδιά φοιτισίης από τό φώς τών ματιών σου. Και όσοι διαβάζεσ με βλέπανε την ώρα έξελιγη μακαρίθανε την άνεπίκτη εύτυχία μου. Μά άλλοι πάλι, στοχαστικοί, περνούσαν από μπροστά μου και μουτόκος τό κεφάλι σκεπτιμα έθλαγαν σιά σιά. -Άραγσ όπώτα τά ζηλιότρια σύννεφα θ' άφήσουν, δυστυχίμενε, τό φώς τών ματιών της γι' σέ φωτίσει;... (Μετάξ του Άριστάου) Παν. Κομηθός

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Εις τό θέατρον Κοτοπούλη, παίεται μετά μεγάλης επιτυχίας ή εσκάρδιονη κωμωδία 'Η Ίσπανικα μοιγία, Προσεχώς αναβιβείται νέον έρχον του κ. Σπανιδίου ή 'Καρομύθιος, τό όποιον έθρησασεν όμοιος επιτυχίας ει; την Άλεξάνδρην. Η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, έμφανισομένη, τό πρώτον εφρτος εις τό θέατρον, θά ύποδυθί τόν κωμικόην και άλλόθωρον ήρωα του νέου έρχου. Τήν προσοχή Δευτέρα εις τό θέατρο 'Αλάμπα δέδοται ή πρώτη της νέας 'Οπερέτας του κ. Χατζηπροστούδου 'Η Γυναίκα του Δρόμου. Η Κυρία καμα έρα ή όποια από ήμερών παίεται εις της Κυβίλης, είναι μία κωμωδία, πού με πρωταγωνιστριαν τη κ. Μεράνα Θε.χόρη, συγκεντρώνει κάθε βράδει άριστά κέσμο στό θέατρο.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ, ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Θά τό κανς; Κ' ή έλεσ αυτή, θάθελες κ' ό άντρος της; Και τό κανά-κάτο, τό σπία της ήταν κατάλληλο να με φιλοξενήση χωρίς να στενοχωρηθί; Γ' αυτό με μεγάλη άγάπια περίερα την άπάντησ της.

Άρρησ λιγάκι, μά ειτύχως ήταν εύτοική. Στό σπία τών Ραλλών; παρίσσευσ μία κάμαρα πού μου τήν ύπήρχε μία θέσι, και ήταν πάντα για μένα. Έπομένως και στό τραπέζι της. Όσο για τόν άνδρα της τό Μιχαλάκη τόν Προποκόνη, δικηγόρο και πέρα, ήταν ένας καλός άνθρωπος πού έκανε ότι ήθελε ή γυναίκα του κ' όχι μόνο, αλλά κ'έμένα από τό λίγο πού με ειγς γνωρίσει, μεσσηπασούσε έξαιρητικά και, έξέροντες την ιστορία μου με λυτό ταν δλόγητα.

Ό Μιχαλάκης, πού έγραφε ή Ραλλού, τά κούσε με μεγάλη εύχαριστία. Θάχης και μία καλή συντροφία, μου είπε. Λοιπόν έλα. Σε περιμένω με άνοιχτές άγκάλες. Κ' έλπί-ζουμς πως έδω στή Σμύρνη κ' έργασία θά βρήσ και τύχη. Ήταν τό καλύτερο πού ειχεσ να κάμης, Μαριτίνα μου. Και να σού πώ την άλήθεια αυτή ήθεσι τή χροστούσες στόν άδελφό σου. Μά φορά πού τά πράγματα ήρσαν έτσι όποτε ή παρουσία σου γάνα έμπεδίο στήν έτοιμία του, άφίσησ τον τόν κημένο να εύτυχίη κ' αυτός, να εύτυχίησ και σέ...

Έ, λοιπόν αυτό τό γράμμα με ξαναέννησε: -Ακούρησ κ'έγώ πώσ δέν τό ειχα σκεφθί τόσο καιρό, ότι τό μόνο πού έπρεπε να κάρω ήταν να φύγω απ' αυτή τήν πόλη πού με ήξεραν και να πάω σέ άλλα πού να μη με έξεραν. Όση χαρά μπορούσεσ να ειστανθί την αιστάθηκα. Και μία έλπίδα, με παράξενη κ' άόριστη έλπίδα, άν όχι για κάποια εύε-χία, αλλά τουλάχιστο για κάποια ήσυχία στο μέλλον, γεννήθησε στήν άσπληκτική ψυχή μου. Ναί, θά πήγαινα στή Σμύρνη, θά άγαζό-μουν εκεί, θά ζούσα. Η Ραλλού μου έλεγε πώσ θάβρισκα ίσως και τύχη. Όχι, σ' αυτό δέν άπέβηκα, κανένα σκοπό δέν ειχα να παν τρευά! Γιατί δέν μπορούσα να έχάσω τόν άρροβωνιαστικό μου. Κ' ή μόνη τύχη πού περιμένα από την άναχώρησή μου στή Σμύρνη, ήταν σχετιμα με κείνο πού ποδοόσα κ' έναιμυσοόμουν πάντα, να τόν ξαναβρή. Άφού ειχε φύγει κ' έκεινος, πού φανόταν πώσ, φρονόκος κ' έγώ, τόν άκούλουθούσα! Μου φαινόταν πώσ στή Σμύρνη θά βρισκόμουν π' ό κ' ο ν' ε τ' ο ν' παρά στήν Πόλη. Ναί, πώ; τόν άκούλουθούσα και πώσ τόν έπλησι-άζο!...

Τήν ίδια μέρα πού έλαβα την άπάντηση της Ραλλού, ειπα τά σχέδια μου τού Σατη-ράκη. Άλλα, πρέπει να τόμολογήσω, ό κ' ό-μένως ό άδελφόσ μου δέν τάκούσε με μαριμα εύχαριστία. Θάθελε βέβαια να λειψω απ' τή μέση, για να πάρη την Κατίγκω μου. Μά με λυπήθησ την τελευταία στιγμή, έβρισκεσ μεγάλη τή θυσία εις μέρους μου και δέν ήθελε να μάφήνη να γίγω μονάχη. -Όχι όχι ήτ να πώσος του λόγος; Να καθή σου έδω πού κάθουσα. Δέν είναι καμιά άνά-γκη... Επιτέλους, με τόν καιρό, μορσέ να ένδόσσουν κ' οι συγγενείς της Κατίγκω. Η μορσέ να γίνη καμιά άλλη οικογενεία. Μά όχι να φύγω έσύ... Τόν έπεισα, άφού τού έξήγησα πώσ αυτό δέν τόκανα μόνο γιατί χάρη του, αλλά και για μένα. Κ' έτσι άπορασίστημα ή άναχώρησή μου, έγραψε της έδούθησ μου να με χερμέ-νη κ' άρχισα να έτοιμάζομαι.

Ένοσες πώσ σιγά-σιγά συνήθισα την ιδέα κ' ό Σατηράκη. Και μέσα στή λύπη του, δέν έβλεπα μά χαρούμενο. Άλλωσ τε με την είδησ μόνο πώσ έφαινε, κ' άρροβώνες τελείωσαν. Κ' ό άδελφόσ μου, τις τελευταίες έμεινες ήμέρες, τις περνούσε τό κερισσοότερο στό σπία της άραβωνιαστικιάς του, όποτε σπάνια τόν έβλεπα έγώ, Κ' εύχαριστήμην όσο μπορούσε, ή θυσία δέν δίνει πάντα έναν πόνο και μία χαρά; -άποτελείσται τις έτοι-μασίες μου με τή βοήθεια της Κατερίνας πού έκλαιγε άπαρηγόρησα... Άλλά τό χειρότερο ήταν πού άναγασίτηκα σέ λίγο τάφωσ και τό σπία της έδούθησ μου. Γιατί πρώτα μου ρχίησ ό Νίκος, ό άδελφόσ του Μιχαλάκη, κ' έπειτα... ό Μιχα-λάκης ό ίδιος. Κ' όσο ήταν μόνο τό παιδί, μνηρό τό κακό. Μπορούσα με τό κέρω γύρα. Μά όταν άρχισα τό δικά του κ' ό άντρος της Ραλλού, είδα πώσ τήρημα γάνασ σοβαρό. Να με περιμάζω στό σπία της, να μου κάμη έτοιμα έστρασία στήν κρησιόμότερη έπο-χή της ζωής μου, να με σόση, κ' έώ, γι' άν-ταμοιβή, να της πάρω τόν άντρο της; Γιατί αυτό έάλγεσ βέβαια ή Ραλλού, άν κ' ταλαβί-νε τίποτα. κ' άς μίγη έφαινε καθόλου.

Ό Νίκος έπαις σάν ένα έσηρό και κωμο-μαθημένο παιδί πού ήταν. Δέν μου έκανε καθόλου τόν έρωταμένο, δέν μου πούλυσσε αισθήματα. -Υστερ' από μία εβδομάδα, βρισκόμουν στή Σμύρνη, στό σπία τού Μιχαλάκη Προποκόνη, έκει κοντά στό τριεταρο της Άγίας Φωτι-νής. Τό σπία ήταν μεγάλο. Όχι μία, παρά και δύο κάμαρες θά μπορούσαν να μου παραχω-

ρησούν. Γιατί ή οικογενεία ήταν λιγορούσα-νη: Τό άντροσ τού άντρο, ή μητέρα τού γαμ-πρού, -ή κωρία Τουρή, -κ' ό μικρότερος άδελφόσ του, ό Νίκος, ένα παλλικαρι ός δε-κοχιά χρονών. Μά ό χηρική με χάρη πού μεύφραγε ή προ-σοίτη, κ' έ δ' αφερο πού τό βήκα άληθινά εγγενικό κ' έφρόντισαν άμισως να με συ-στησουν όπου έγινώριζαν, για να βρω μαθή-ματα ή θέση.

-Μην ειχς καμιά στενοχώρια, πού έ ειγς ό Μιχαλάκης, όταν μιλούσε γιά έβίχες -κ' οι γ' άνησυχία. Τό σπία μας θά τόχης σέ δ-κό σου ός; πού νο... παρ' τρευτήσ, Γιατ' είμαι βέβαιος πώσ έδω θά άρρωπώσουν. -Άς μπορέσω να κερδίω τό ψαμί μου, άτοκορμίζομουν έγώ, και θάμαι πολύ εύχαρι-στημένη.

Ό, τό ψαμί σου! γελοσός ό έξέδρες; και τό προσοράί σου, και να γλώσμά σου, και όλοι! Μόνο έννοια σου! Κ' άλήθεια. Στή Σμύρνη, απ' τις πρώτες μέρες, βρήκα μαθήματα μπόλινα. Έμαμα και τα σχετιμα διαβήματα για να διορωτά όπισα λα στό Όμήριο. Και πού ύποσέθησαν μία θέσι με προθυμία: -Βλέπεις λοιπόν; μεύ έλεγεσ ό Μιχαλάκης. Η όμορφια σου θαυματόρησι.

Και θαυματόρησος πραγματικώς. Στά κα-λά σπία με κρησιόμωσαν. Και σέ λίγο, από τό Σατηράκη τού Όμήριου, πού δια-τωσ τά μέρα με ειχαν γνωρίσεσ, προσπατικώς, ή αϊτηρή μου έδινε δική.

-Κολί πάμα! λαμπρο! περίφημο! φώναζε ό Μιχαλάκης. Κ' έγώ, συμπροσούσ. Τό ψαμί μου τό έβγαλα και με προσοράί και με γλώσμα. Τι άλλο ήθελα; Όσοσ, στήν Πόλη, ό Σατηράκης ειχε παινεύσ τη Κατίγκω του. Κ' ή εύχαριστία στήν μου μεγάλησ όσο συλλογίζομουν την εύ-τυχία τού άδελφού μου, πού έγώ τού την έ-δωσα με τή μικρή θυσία να ξενιτεύθω. Γιατί, άλήθεια, την έβρισκα τώρα μικρή, άσημαν-τή. Είχα συνειδήσει την ιδέα της ξενιτιάς, ει-χε άρχισα να μάροση ή Σμύρνη, ειχα πάφει να νοσταλγώ την Πόλη και τό παιτικό μου σπία. Πώς κ' ή Σμαράγδα, έλεγε, ειχε πάει στήν Άρσος; Αφίη είναι ή μορσά τών κορι-τσιών. Και πάλι καλά έγώ πού ήμην στή Σμύρνη, κοντά στή άναγκημένη μου Ραλλού, πού κ' εί δική της; όλοι μάγαλούσαν...

Άλλά ή εύχαριστία μου αυτή, ή γαλήνη μου, ή ηούλια μου, -όπως έλεγεσ πές την, και χαρά άκόμη, μόνο ε ύ τ' ο χ' ο μ' η τ' ο π' ης, γιατί δέν ήταν για μένα εύτυχία, -δέν ήρησες ού έ τρεψί μήνες.

Μόλις διοσ στήνα στό Πααθναγωγείο, ά-μέσως επάτηνα. Δέν μου ειπαν τό γιατί, άλ-λά, καθώς κατάλαβα, ειχαν γυρέμα πληροφω-ρίεσ από την Πόλη... Η μορσέ να τις έλα-βαν κεί κατά τήν, για τή έομωρίσ μου τούς ειχε κάνει να στήρηξουν μόνο στις κα-λές συσάσεις τού Μιχαλάκη... Τό βέβαια εί-παι πώσ, με μεγάλη τορς λύπη, δέν ειχαν ό-θέση για μένα. Άλλά και τά καλά σπία, ό-που έ αναίδιατα μαθήματα, μάφιναν έν-νοια. Πάντα με μά πρόφραση έννοιασ! αλλά έγώ μαντεύσα καλά την αϊτια. Τά ίδια της Πόλης και στή Σμύρνη. Η διαγαγή μου ήταν τό μεγάλο έμπεδίο. Όσοι έλεσαν τά μάτια, ή μάλλον ταύτά, ήταν πάλι έξ είτίας τών άντρον, πού έλπιζαν να με κάμουν εύ-κόλα έρμημένη. Έτσι και τά λυρωτά σπ' ο τ' ο π' ο κ' ο κ' ο κρατέσαν άκόμα, αναγκαζόμουν να τάφνω έγώ...

Άλλά τό χειρότερο ήταν πού άναγασίτηκα σέ λίγο τάφωσ και τό σπία της έδούθησ μου. Γιατί πρώτα μου ρχίησ ό Νίκος, ό άδελφόσ του Μιχαλάκη, κ' έπειτα... ό Μιχα-λάκης ό ίδιος. Κ' όσο ήταν μόνο τό παιδί, μνηρό τό κακό. Μπορούσα με τό κέρω γύρα. Μά όταν άρχισα τό δικά του κ' ό άντρος της Ραλλού, είδα πώσ τήρημα γάνασ σοβαρό. Να με περιμάζω στό σπία της, να μου κάμη έτοιμα έστρασία στήν κρησιόμότερη έπο-χή της ζωής μου, να με σόση, κ' έώ, γι' άν-ταμοιβή, να της πάρω τόν άντρο της; Γιατί αυτό έάλγεσ βέβαια ή Ραλλού, άν κ' ταλαβί-νε τίποτα. κ' άς μίγη έφαινε καθόλου.

Ό Νίκος έπαις σάν ένα έσηρό και κωμο-μαθημένο παιδί πού ήταν. Δέν μου έκανε καθόλου τόν έρωταμένο, δέν μου πούλυσσε αισθήματα. -Υστερ' από μία εβδομάδα, βρισκόμουν στή Σμύρνη, στό σπία τού Μιχαλάκη Προποκόνη, έκει κοντά στό τριεταρο της Άγίας Φωτι-νής. Τό σπία ήταν μεγάλο. Όχι μία, παρά και δύο κάμαρες θά μπορούσαν να μου παραχω-

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η διασέδασ ειγνε, γύμα και έπειτα χο-ρός, τό βραδυ της κρησιόμωσ.

Η Δι-α έξασφύλιση της παιδί ειχε σό-σε. την κησούση, ήταν έλεύθερη να γεί-ει και διασέδασ πραγματικώς πολύ, με τις όμιλίες ταν, με τά τραγούδια και με τ' ούς χο-ρούς ταν.

Ό ξανθός, έπί τέλους, έβγαλε τό <αχι> του. Έσώχκος τή Άίνα, έβγαλε τό μαντήλι του, την τραβήξε κ' έτό από τό χέρι και προχώρησ σόν <αχός>, τραβήξε δηλαδή τό γορ, ένθ στέν άφωλό, δηλαδή στήν πίσω άκρη, με άλλο μαντήλι συνάδωσ τά βήματα ό πα άρας τού Στάμου. Θεσ μου, τί ε-σπλίμα! ήταν έκεινα πού έκανε μεσορμίζεσ ένος και βέβαιος για τή χρο-στική του τέχνη ό γαμπρός τού Στάμου. Καθότανε στά γόνατα, σηκώονταν άπότομα κωτηφορτίσ, τή νάμα του, έφρανα βόλι, τες μόνος τ' ο, κτυπών τα χέρια του, κτυπούσε τό σπικωσ με τά γοκωυία του και κ' άλλς φο-ρές με τάν καλήμη του, κ' έκαρε τή Άίνα να κηδονεύεσ τά πνιγί από τό εφ έρω που έκανε για να μη γελοσώ.

Οι γονείς της όμως, καθισμένοι σέ μίαν άκρη ειχαν όλη την έλευθερία να γελοσν και διασέδασουν άλλ' όμοια με την καρδιά τους. Μ' αυτό τόν τρόπο άπεσοβήθη κάθε κιν-δυνος και την άλλη μέρα, κατά τις 11 τ' ο πρωί έγινε ό γάμος σ' ένα έξοκλήσι κατά τά Παιτίσια.

Η Άίνα ήταν πολύ όρχα, κατά την ώρα τού γαμου. Τή νύχτα ειχε κημηθί πού τό άσχημα. Η διασέδασ άμινε, όταν γίρισε στό σπία-τι της, την έκαρε να μελαγχολήση.

Όλο τό περιβάλλον έκείνο τό βυθισμένο στήν άπείλ' ότητα στήν άφάμα και στό γε-λοστον, θά ήταν από εύριον κ' συγγενείς της. Εύτυχώς θάφρασε κ' αυτή, θάφρασαν και έκεινοι και θ' απαλασώτανε από την παρο-σία τους.

Έπειτα όμοσ, στό μέλλον; Πώς θά μπο-ρούσεσ να έμποδίση τό σύζυγο να φιλοξενή-καποσ τους γονείς ή τις άδελφές του; Θα κηαδιακίθεσ λοιπόν ίσοβίως να δέχεται τά προσώπα αύτα, να τα περιποιήται και να προσαγορεύη τή γαρή εκείνη 'μητέρα' και τό γαρο με τά μεγάλα μοστίδια 'πατέρα' και να τρώη μαζί τους και ν' άκούη τις όμιλίες τους και να ύποσφρη τά άστεία τους και τις χυδαίότητες τους;

Έφρασε με λέξη έγκωλιος τά μέτρα της για την κατάσταση αύτη, και για να επίτηχη σ' αυτά έπρεπε εύθες από της αύριον, από την πρώτη μέρα τού γαμου της, να χ' αλι-αγώσησ τό σύζυγο και να δέν ύποταξή με τέ-τωιο τρόπο, όποτε να μην βρισκομαι έπειτα σέ παμειρησισ και διαμωχες.

Ξαπλώθησ τό κρεβάτι της, κ' αυτές τις σκεψίς, κ' ό ύπνο, δέν έρχότανε. Έπειτα άρχισα να συλλογίζεσαι τόν άν-θρωπα πού όμοσ την άλλη μέρα θά ειχε στό πλεσρό της ός σύζυγο. Τι άπόδοσιν πού τούς έφώριζε! Για κάθε ζήτημα θά χροσίζετανε κάποιος άγώνας για να συνεννοηθούν. Προήγητο ό κατένας από ένα κόσμο έντελωσ άντιθέτω από τόν άλλο. Τό όρωτο για τίν ένα ήταν άντιπαθητικό ή γελοστον για τόν άλλον. Σ' ένα κωσέτρο πού πήγαν κάποιε μοζή, τόν άκουσε τά της λήσ στό διάλειμμα, σχετι-κώς με τή μουσική π' ο ειχε εκτελεσθεί, κά-ποιο κομμάτι τού Μόρσο. -Ψάμα πρόμαμα... βιολί παίζεσ έκεινο κ' παιδί πού είδεσ, ό Μόριος. Η Δι-α γά δέν ειχε έσχεδισ έντελωσ. Πωός Μόριος; Ό Σ' άρας της τον θύμις με λίγα λόγια. -Α, ναί, τι άπέρινε άλήθεια; έρώτησε εκείνη. -Έρωσ γιά έσώ. Τόν έστειλα έγώ με δι-κην μου έσώδα αυτ' ού Εύρώπης να σποδίση καλ-λίτερο. -Μορσ, πού καλό έκαρεσ. -Τι τά θέλεις όμοσ, έπανέλωσε ό Στάμος, ούτ' αυτές πού άκούσαμεσ όμοσ, ούτε ό Μό-ριος; ούτε μωνάς. Σάν άκούωσ μουσική, θε-μοίμα είναι άναπνέ πού άκούσα σέ ένα τα-ξείδι μου στή Σμύρ

6 ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ 6

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ο Διαγωνισμός του Αριστίου

Υπάρχουν φίλοι μου συγγράμματα... Η άποστολή έργων δια τὸ Ἀριστεῖον τῆς...

Ανακαινίσεις και βελιώσεις

Μεγάλη προγραμματιστική ἔργα γίνονται... ἀπὸ πάσης ἀποψοῦ. Ὅσοι τὴν παρακολούθουν...

Η Συνεργασία

Ἐργάζομαι ἀσπλην (ὁ ἔστω πούν μερικοί... ἀπὸ τὸ ὄνομα καὶ ὁ ἔστω πούν μερικοί...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, ΠΡΟΛΕΓΕΙ ΤΑ ΜΕΛΛΟΝΤΑ

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει... τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐν...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ

Γ. Γ. Μ., Ἀθήναι: Ἐὰν πολὺ μεγάλο καὶ... σπουδαῖον ἐμπέδον δὲν τὸν ἀφίγει, ἐὰν...

πνεύματι. Καὶ ὁμοίως εἶναι ὑπερσύνταξιν... ἐργάζομαι, μὴ παραλείπουσα τὸ ἀγωνίζεσθαι...

Κατὰ τὴν Τ. Τ. Πολίτη: Σὰς ἀπαντῶν... Ἡ ἀδελφότης σας θὰ θεράπει τὴν κατὰ τὴν...

Ἡσυχία Πανῶν, Ἀθήναι: Κακῶς... ἐνομήσατε ὅτι ἔχο ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην...

Φ. Α. Θ. Π., Κέρκυρα: Δὲ τὸ ζήτημά... σας ἔγινεν εὐρηστικὴ συζήτηση. Τοῦτο...

Ἡ Ἰωάννην, Ἀθήναι: Ἀγαπᾶτε μίαν, ἀλλὰ... σὰς συμπαθεῖς πολλὰς, ἰδίως ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας...

Ἡσυχία Πανῶν, Ἀθήναι: Σὰς συνιστῶ... νὰ ἀποφύγετε νὰ συνιδεθῆτε μετὰ τὸν νέον ἐκ...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ, σὰς εἰς μόνον βρισκομαι... ἀγαλλίαση ψυχῆν ἐὰν εἰς πρῶτον βάλω. Ὁ χαρακτῆρ...

Ἐχρησώθησαν δὲ γ. 2 γὰ ἐγκρίσιν ψευδονύ... μου: Πλατωνικός ἔρω, Ἀνδρούλα, Φαχόστα...

Ἐδοχὸν ἐκὼς θεράπει τὴν ἀγνοσίαν διδά... σκῶν μετὰ ἐπιφάνειαν τοῦ προηγουμένου φύλλου...

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Α. Β. Κ.: 18 ἐτῶν, ἀναστήματα μετρίου, με... λαχρονός, μαλλιά μαύρα, μάτια με...

ΝΕΟΙ: Νάρκισσος 8, Ἀρμόνιος 9, Ρομ... 26, Νουταλιός 5, Α. Ο. Δ. 0, Ἐρρίκος, Μο...

Χ. Β. Β.: Ἐκὼν 36, Ἰσκιός, εὐρωτικός, ἀ... νοιχτόκαρδος, νομοταγής, εὐκαίμων, φιλό...

ΕΛΛΗΦΘΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

312 Πλατωνικός ἔρωτος, 313 Ἀνδρούλα, 314... 317 Ἐθνεῖον Ἐθνεῖον, 318 Σ. Π. Δ., 319...

Ο ΤΗΧΤΑΡΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐχρησώθησαν δὲ γ. 2 γὰ ἐγκρίσιν ψευδονύ... μου: Πλατωνικός ἔρω, Ἀνδρούλα, Φαχόστα...

Ο ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΤΟΥ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι παρακάτωσ των ὀνομάτων σημειούμενοι ἀριθμοί... δεικνύουν τὰς ψήφους.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ: Καρύλια 4, Νι... 26, Κλαίρα 2, Μοσχάρα 4, Νανά 4, Νιολοφός...

ΚΑΤΑ ΣΦΙΡΑΝ

Α. Β. Κ.: 18 ἐτῶν, ἀναστήματα μετρίου, με... λαχρονός, μαλλιά μαύρα, μάτια με...

ΝΕΟΙ: Νάρκισσος 8, Ἀρμόνιος 9, Ρομ... 26, Νουταλιός 5, Α. Ο. Δ. 0, Ἐρρίκος, Μο...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Τ. Ἀδ. ὁ 1, Ἀδν Ζουάν, Παπαθανασίου, Γ. Ν. Χ., Ἰδιοῦρος Πρίγκη 2, Μabus, Κορυ...

Ἐχρησώθησαν δὲ γ. 2 γὰ ἐγκρίσιν ψευδονύ... μου: Πλατωνικός ἔρω, Ἀνδρούλα, Φαχόστα...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Μ. Α. Σήμερα μὴ ἐπιστροφή ἀνεπίδοτο... ἄπειο γράμμα μου, ποδοστία τὸν Δεκέμβριον...

Ἐχρησώθησαν δὲ γ. 2 γὰ ἐγκρίσιν ψευδονύ... μου: Πλατωνικός ἔρω, Ἀνδρούλα, Φαχόστα...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΩΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΙΑ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)

Διὰ νὰ ἀποκτήσῃτε ΚΑΛΛΟΝΗΝ, νὰ μετα... σχηματίσῃτε αὐτὸν σὰς τὸ πρόσωπον, νὰ ἐξε...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΩΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΙΑ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΩΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΙΑ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)

Διὰ νὰ ἀποκτήσῃτε ΚΑΛΛΟΝΗΝ, νὰ μετα... σχηματίσῃτε αὐτὸν σὰς τὸ πρόσωπον, νὰ ἐξε...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΩΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΙΑ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΩΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΙΑ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)

Διὰ νὰ ἀποκτήσῃτε ΚΑΛΛΟΝΗΝ, νὰ μετα... σχηματίσῃτε αὐτὸν σὰς τὸ πρόσωπον, νὰ ἐξε...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΩΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΙΑ (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)

ΤΑ ΡΑΒΔΙΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΠΗΡΙΔΙΚΟΥ

ΕΠΙΔΙΜΙΕΣ

Πηρίδικον μ' π'λι μ',
Φόντας γαρ' σά τ'α προηχτές άφ' α' βραδ'νό
μ' περιματου κι μητ
κα σε' γραφισου τ'ς
<Σφαίρας> για' να
άναφουρά μ' σε' δι-
ευ'ντή, γλέπος έναν
ξένου να καθ' τι σε'
γραφισου μ' κι να
παράλαρη άκατα-
σχέτ'ς.
—Τι θέλ' ού κύρι-
ους; κάνου σε' διευ-

θ'ντή.
—Θέλ' να γράφ' τ'α ράβδισακία σ', μ' κάνει.
—Δ'λαδής;
—Δ' λαδής ν' αναλάβ' ού κύριους τ'ν Πηρίδικου.
—Ούλοσυχρον' κής;
—Ναι, μ' κέν'.
Τούν τήραξα άπ' ίρταίας κι διά τ'ς τεθλα-
σμέν'ς.
Μάσιδι χουεντρός ήτ'ν, μάσιδι μπράτσα εί-
χε, μάσιδι άπελπισμέν'ς μ' ήτοιμουθάν τους.
—Κι τι θέλ'ς γι' αυτόν' τ'δ'λαία; τ'κάνου.
—Μισή ούκά ούζου ήμερ'σίους, μ' άπαρτεί,
ίφτά σάγά κι τρείς γ'ναίκες για' τ'ν ήμπνυσσι.
—Τό όποιον;
—Τρείς χιλιαδούλες τ' ρήνα κι δουμάτιου
τζάμπα.

Ίσαθ'σα κι τ'ν άρρωτ'ξα:
—Κι τ'ν γνωρίζ' μαθής τ'ν Πηρίδικου;
—Ναι, μ' λίσσι.
—Άπου πούθε;
—Άπου λόγου σου.
—Πεθθί είσι;
—Άπ' ίδω. Ντ' πους.
—Είσι φιλόλογος μαθής; Γράφ'ς;
—Άνα, διαβάζουσι ίκισά όπ' γράφ'ν άλλ'.
—Τι δ'λαία κέν'ς;
—Καρμιά.
—Δ'λαδής;
—Πέρνου τ'ς δ'λαίας όα' κέν' οι άλλοι.
Ίν του μεταξύ ού διευθ'ντής είχι γίνει ά
φαντος.

Ίκλίστ'μι σε' γραφισου τ' κ' είπε σε' θε-
ροσούδ:
—Είδουπόηση τ' Βλάμ' κι τ'ν Άγαθαγά-
γελου.
Δέν έπέρασαν πέντε λιφτά κι άριβάρει ού
Βλάμ'ς, ξεφουόντ'ς σάν ούδοστρουτήρας.
—Ού κύριος είν' ού ταμίας. Συνεννοή-
σου κι δούτου, κάνου στου λιγάμνου.
Πά σε'ν ώρα νάσου κι' ό πάτερ Άγαθαγά-
γελου. Ού λιγάμνου τ'ς χαιρέτ'ει κι τ'ς
δύχου κι τ'ς είλι:
—Άν θέτε κάνου κι τ' δ'μή σας δ' λισιά.
—Τό όποιον πόσο θα μ'ς πληρώνεις, τ'
λίσσι ού γέρου.
—Δι'αστικός κλητήρας είν' ό κύριος; κά-
νει ού Βλάμ'ς. Γλέπου και νταραβετρίζα-
ται μ' ξεώσε.
—Έξέλιθε τον οζου, φ'άξει ού Άγαθαγά-
γελους κι βίρα να τ' ριχτή με τ' καθρόνι που
βασιτάσι.

Ού κ. Βλάμ'ς τ' θεώρ'σι προσβολή να τ'ς
φάη ού λεγάμνου άφ' τόν γέρου κι' σου τ'ν
περιβούτασι κι' σ' τούν κουλλάσι σε'ν τοίχου
σάν έπιγραφή.
—Πάρε, άδερσάκι, τ'λίσι. να προσταντή
και τ'ο Σαββατό βράδυ τ' βρισκουμα. Ίτώρα
ού λιγάμνου σ' στέλνα. ούρε ξιβίδουτη χαι-
ρετισματα άφ' τ'ν Πουλυκλιν' κή. Ως γλέπ'ς
δέν ήμ'ν τυχερός να σε' ξεφορ'θώ να για
πάντα και να παράσου δρουσορό μ' ήσυχου κα-
λοκαίρι, ίτώρα όπ' άρχίνιξαν ή κήψες μ' ή
επιδημίες.
Ταύτα κι μένου, γιαά σ' κι αντίου μ,

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΕΛΟΥΣ

Ο ΟΥΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ".

Ο πέμπτος τόμος της «Σφαίρας» έτοιμά-
σθη και πωλείται εις τ'α γραφεία μας προς
50 δρ. έκαστος. Διά τ'ο ξεπωρισμόν 10 δρ. επί
πλέον διά τ'α ταχυδρομικά.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(Έγουν όμιλται έπιμαρτος)

Καταβρόχθισον προχθεσι-
νώς σχορδαλέαν
κατά πολλά νόσθιμην
και ώραίαν,
τό όποιον
μετά ταιρών και κολοκυ-
θαρίων.
Ήγουν οδεν άνδραλίκοον
γενναίως τήν παραδεδα-
μένην,
άλλ'έπεπρακο να άπολέσω
τήν έπορευήν
έπικαιρίαν έε τών τ'α μάλα
ή' έμε σφανιζομένην.
Και γάρ ούχ ένθουμηθείς
ποσός ό έμβλεξ,
σανδρουν, όπερ έπέδωκον

έπί τής συνοικίας Πλόξ, τό όποιον
μετά θηλέος Άνδρίου, κοινώς
παρμανός, μεγαλείον!
Θύτω μόλις προσεγγίσεσ άπτήν
βουληθείς να επιδέσθ άσπιτομόν έρωτοσιδήν,
μά άπέκρουσε μετά μέγαν
θυμού και ύβρεως πανδειήν,
είπούσα μοι άπείθε, παλαιογής
καθάπερ εχόρδο βρωμαίε, τό όποιον
τάπητα πανθάδι οδθις βιβρώσκει
τοιόπιτον φαγιόν. Ο ΑΓΚΑΒΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

Κ' ύστερις σου λένε οι περιάνοι, οέ Μανιό
άρχαιολογικά κι' ιστοριοσίφισσα, γιατί μα-

σέξ'εξυλόποσεσ και φη-
νεις τήν Υφήλιο. Τήν
παρμπολασι! Άος με
χάμνο, γιατί σχιτιστάνα
κι' όρες είναι να δα-
ταράξομνάλι τή δημό-
σια άσφάλεια. Για' να
ξέρου. Έναν μανι-
τάση παληκαρό είχαμε
μ' έμεις στήν Έλλάδα
τόνε στέλνοουσι κι' ού-
τόνε τώρα στήν Άμέ-
ρικα για' να μάση δολ-
λάρι. Σου μιλάω για'
τόν Έρμη του Πραξι-
τέλη, οέ γαρρόνα μου,
κι' άλλο που σου μιλάω
κι' άλλο που νάν τον
δής. Άντρας λαλέμι,
ίσα μ' έχει πάνω κ' άγ-
βαρίση γροθιά άπάνου
σου θα σε κάνη κερχί
του καναρινιού. Άν έχουμε άκό μα μίσα μας
λιγάκι αίσθημα περί παληκορισμό, τόχουμε
γιατί γλέπουσ και τείτσια άριστουργήματα,
δηλαδή καταλαβαίνουμα τι είμαστε και τι
πρέπει ναύουσι. Έτσι; Έτσι και χαρότερα
νά λές. Ένα μονάχα ελάττωμα έχει ό φίλος
που στέκεται όπισ τόν έγέννηρον ή μάννα
του, δηλαδή άνεν ένδουμασία κι' άβέρτα ού-
λα. Μη μου κωκινίξη, οέ σερνέτωψη, γιατί
αυτό θα πη είλικρινάσι, έπειδή όνεας γλέπει
κανεις κάτι δέν τ'ο φοβάται, τό σσηθίξει δη-
λαδής κι' άν τόχη ώρα άνάγκη ξίρει πώς να
κουμαντήρη την υπόθεση. Σου λέω και τ'
άλλο. Πώς άν φάραγε δηλαδής ρούχα ό κ. Έρ-
μής δ' ό' άξίσε φιλή. Έπ'ω τόση έχουναται
άφ' εύλες τής συνοικίας τής γής για' να τόν
θαγαμώσου και να τόνε ζουγραφίσουσι για'
σοφιστήν. Επηγίμαι άρχαιοκόπηλος; Μόνο που-
χει χάσι τό διεξ του χέρι ό φουκοράς κι' εί-
ναι μονόχειρας χροθία. Άλλά τι σκέψη έχει
αυτό; Άνθρωπος είναι, θα μπροδύσησε οέ να
νενα καναδάκι κανιά βολά και του κοντί-
νοσε τό χέρι, χωρίς να πάρη χαιμάρι.
Άς είχε τό χέρι του και τ'α λέγαμε κα-
θιστάι.

Καλλίτερη να κατάνιες χειροβοβίδες περί
να σκεφτόσαιτε νόν του διατροφής τήν οι-
κονομειακή του ειρή-η. Τά λίσσ άδερσάκι;
Άλλά μάς και νομίζεις πώς έπειδή δέν

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Με τ'α κωσουμά που φορά ε σήμερ
και τή; μοντέρνεσ τσαλιέτες
Κορσισα γήνηκαν τής γειτόνιά;
και Ζυγκολέτες.

Όλοι των δ'α οι σύζυγοι
[μ' δλ' αυτα
γινήκατε και κορόδα
[πρώτης
κι' δλο φανάσουσε
[Αντίο νιότης!
Κάποια νυχτιά μέσα
[στο Ζήπειο
κίποιοι τα ψήνσι, χί-
[ριν ποιικιλίας,
έγ'ω ή σύζυγος μένει στο
[σοφί μονή της

και ξεροβήκει σάν Κυρία με τ'ες Καμελίας.
Ό άλλος σύζυγος δέν έχει πλέον όρεξ;
για τή γυναίκα του ούτε και τόχτα ούτε και
[μέρα,
ποιός φταίει όμως για τήν κατάσταση αυτή;
Ρωτήσε τήν Κυρία κωμαίικα.
Κι' όμως ή εύζυγος είναι προσηκμηή
έτσι που άποτρεξί σπουδαίον δραμα
και δός του και παιδ τομληρό τό νικηολτέ,
ήγουν ένα φαινόμενον όπερ Πανόραμα.
Άλλά κ' ή κόρη της—Θεέ μου, τ'είν' αυτό!
κατήγογος τής κάλτσας—οίφνιδιασμός!
Μίνει στο σπίτι σάν Γλυκιά Νανά
και βγαίνε. Έξω όπερ Πειρασμός.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ".

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΕΚΑΡΙΣΙΑΝ ΜΟΝΟΝ

Έδω, κύριοι, κι' ή κύρια, γλέ-
πετα ού προμηθευθείς, περι-
καλώ ορθαίμοσούλια δια να'κα-
ρατηρήσει καλλίτερον τήν ζέ-
στην ή όλοσ' άρίκτου εις τ'ας
Άθηνας και ένεκα τούτου άνε-
βαίνει τό θερμομέτρον, ήσον
όιον άνεβαίνει τό αβλογημένον
αυτό άνιβαίνουσι και τ'α μανίμα
των Άσθίδων, τό όπείν άνέρ-
χονται κωτάματ'εγκια τών άνδρι
κων πανδελονίων, τουτέστις θα
έλθη ώρα και νύν έστιν ήτου θα
συνανηθοϋν με τ'α μανίμα των
κορτασιων, τό όποιον τήν κήμα
μασ από κουπέσ, άδερφοί μου.

Έδω, κύριοι και κυρίες, γλέ-
πετα Μίαν καθαρός τής ταρα-
τσες όπου χορδούσι οι γλεντιού
δες τής παροιμίας μας, τό ό-
ποιον τόν χειμώνα εθαίρωντο
εις τό κώτο κώτωμα και τό κωλοκαίρι εις τό
έπάνω, δηλαδή ταχέσις θα μεταφερθοϋν εις
τό παραπάνω, τόόποιον εις τήν αιώνιον ζωήν.
Έδω, κύριοι και κυρίες, διακρίνετε τ'α
προφαντά άγγορ'άκια, τό όποιον ένα έκαστον
πωλείται άκριβώτερον ένός λεξιμόσ, ήγον
εύκολότερον είναι να φάγη τις σήμερον ένα
άγγορίον παρά να μάθη γράμματα. Έλάτε
δμως που διά να μάθη κανεις γράμματα πρέ-
πει να φάη άγγορί;
Ο ΦΙΛΑΡΟΣ

έχει χέρι δέν τόν άφικουμα άντεπερ'άσπιτο
εμεις οι άλλοι. Όχι, οέ, πενταχλιάκις όχι.
Θα βρωσώ σιγαγερόδ οέ ούλο τό βλαμόσωγο
κι' αλλοίμονο σ' έμεινο που θα σηκώση χέρι
άπάνου του. Αυτό μ'ς έλασε τώρα να βγά-
νοουσι στη σκηνή οδία μας τ' αρχαία για' να
μαζεύουμα δεκάρες. Άν είν' έτσι, θα δής με-
θαύριο να σηκώσουσι και τήν Άκρόπολι νάν
τη φορτώσουσι οέ καρμιά μαούνα και νάν τη
σταίλουσι στη Ρωσσία να μαζέγη ρούβλια.
Τό κωνηλάκι τ'ες! Όποσδηπότης λάβε τ'α
μέτρα σου, οέ Παρθενάνα μου, γιατί ώρα
είναι να βάλομα χέρι και σ' έσείνα, μα κ' έ-
χεις άρχαιολογική αξία, και να οέ στείλουσι
άναστα στο έξωτερικό και τότες σηκωθήτε
εις οι πεθαμένοι να μοσ'μ' έμεις οι ζωντα-
νοί. Νομίζω;
Ο ΒΛΑΜΗΣ